

klubko

zajímavosti, novinky, rozhovory

28. února 2020

ročník 15

číslo 2

Robert Jaškóv

nám poskytnul rozhovor!

Co ho baví na herectví?
Jakým byl žákem? Může
jedničkář dostat dvojku
z chování?

str. 2 - 3

Prvňáčci

se pomalu zabydleli na naší
škole. V prosinci je ale čekal
úkol velmi obtížný – postavit
se tváří v tvář čertům. Kdo se
bál víc? Děti nebo čerti?

str. 8

Romana Zamrzlová

je novou paní učitelkou na
naší škole. Psala si někdy ve
škole taháky? Co ráda dělá
ve svém volném čase?

str. 14

Hudba, sport, cestování a další ...

Tak, je to tady – další rok je za námi a my začínáme nový. Za celou redakci vám opožděně přejeme všechno nejlepší do nového roku, hodně štěstí a hlavně zdravíčko. Omlouváme se za menší zpoždění s tímto číslem. Jak jistě víte, rozjíždíme pomalu i malou klubkařskou televizi. Příprava některých pořadů nám zabrala trochu času, ale my to doženeme. Když už jsme u těch televizních pořadů – jeden z prvních projektů (pořad Mezi 6 očima) naleznete na našem YT kanále – Časopis Klubko.

Naleznete zde nový díl, tentokrát s Barunkou Vaňkovou, jež se nedávno vrátila ze své hudební cesty z Ameriky. Naleznete zde i sestříhaný záznam hokejového utkání mezi učiteli a žáky.

A o čem si přečtete v Klubku tištěném? Kromě pravidelných rubrik zde najdete představení nového člena oblíbené cestovatelské agentury Pohodáři, skvělé výtvořky našich spolužáků, zasmějete se...prostě jako vždy 😊

Radim Vopava, 9.B

Robert Jašków: Do sedmé třídy jsem měl samé jedničky

Většina diváků ho zná jako primáře Máru z Ordinace v růžové zahradě nebo jako Dana Chládku ze seriálů Atentát a Expozitura. Dan Chládek je jedna z mála rolí Roberta Jaškówa, kdy nehraje padoucha, hajzlíka nebo zločince. Když jsme šli na domluvený rozhovor, báli jsme se, že se setkáme s namyšleným a arogantním hercem (přeci musí být nějaký důvod, proč dostává stále za úkol hrát negativní postavy.) Hned při prvním podání ruky jsme si ale byli jistí, že podobná povaha nebude tím správným důvodem. Z Prahy za námi totiž přijel nesmírně milý, ochotný a příjemný pán.

Robert Jašków – to jméno nezní moc česky. Odkud pocházíte?

Já jsem Čech, ale to jméno jsem zdědil po svém tatínkovi, který byl Polák.

Čím jste chtěl být jako malý kluk?

Kosmonautem, potom popelářem. A pak jsem ze všeho nejvíc chtěl být doktorem. Ale zjistil jsem, že mě baví něco jiného, tak jsem se přihlásil na DAMU a stal jsem se hercem.

Jak jste se dostal k herectví?

Na gymnáziu jsem se začal věnovat poezii, začal jsem objíždět recitační soutěže a vyhrávat je. Tak jsem si uvědomil, že bych se tomu chtěl věnovat.

Jaký byl váš první film nebo seriál?

Ježíš, to já už nevím 😊 První seriál asi Ranč u Zelené sedmy nebo Nemocnice na kraji města po 20 letech. Ale natáčeli jsme už studentské filmy na škole. První větší film – asi malá role v Enebene režisérky Alice Nellis.

Co vás na herectví nejvíce baví?

Že můžu být pokaždé někým jiným a že mám hezkou odezvu od diváků.

Každá role je jiná, každý film je jiný, někdy se dokonce 20x za den převlékám. Někdy je to otravné, ale pořád je to povolání, které mě baví a do kterého se nemusím přemlouvat. Baví mě ten kontakt s lidmi. Jak s diváky, tak s těmi, kteří se kolem toho motají. Je to taková dobrá parta lidí.

V čem aktuálně účinkujete?

Třeba ve hře Intimní příběhy z ráje (rež. Jana Janěková st.), kde hraju roli archanděla. Ve Švandově divadle hraju v inscenacích Smrt mu sluší, Protest, Rest, Ztracená čest Kateřiny Blumové, Kdo je tady ředitel?, Pohřeb až zítra od autorky Natálie Kocáb. Pak točím nějaké seriály, jeden nový film (o tom ale ještě nemůžu mluvit).

Co máte společného s doktorem Márou a v čem jste pravý opak?

S doktorem Márou nemám společného vůbec nic. Je to takový namyšlený hajzlík a to já tedy nejsem 😊 Ale dělá se mi dobře. Já musím trochu neskromně říct, že tyto hajzlíky já umím. Víím, jací lidé dokáží být a mám to nakoukané.

Je třeba učit se text k televiznímu seriálu dopředu nebo je možné se během pauzy učit se další obraz?

Každý to má jinak. Já jsem se naučil takovou svou metodu. Pokud nejde o nějaké složité odborné výrazy nebo pokud tam nejsou nějaké pětistránkové monology, tak si text jen třikrát vyfotím do hlavy a už ho

umím. Na zkoušce před klapkou si to řekneme s kolegy a tím si to uložíím do tzv. krátkodobé paměti. Jakmile pan ředitel řekne: „Hotovo!“, tak to z té paměti vyhodím a udělám si tam místo na další obraz. V dlouhodobé paměti mám zase uložené všechny divadelní texty.

Jaká scéna pro vás byla nejnáročnější?

Nejnáročnější scény byly v seriálu Atentát, kde jsem hrál chrabrého policistu Dana Chládku. Tam bylo spoustu akčních a nebezpečných scén.

Mnohokrát jsme vás viděli v roli lékaře. Je složité naučit se odborné lékařské pojmy?

Ani ne. Jsou to sice latinské krkolomné názvy, ale já si vždycky zjistím, co to přesně znamená. Takže když mám říct, že podšijeme ty artérie, tak víím, co budeme dělat. A když si to dokážu představit, tak se mi to učí lehce. Když člověk ví, co říká, je to daleko jednodušší.

Jak v seriálu operujete? Do čeho to řežete?

Do masa. Máme tam hovězí maso, vepřové ledvinky, vinné klobásy a tak.

Jak se liší pro herce film, seriál a divadlo?

Je to velký rozdíl. Film a seriál je podobný. Seriál je někdy jednodušší, protože se točí na tři kamery, zatímco film jen na jednu nebo na

dvě, tak se to musí vícekrát opakovat ze všech možných stran a úhlů. Na divadle je ta práce úplně jiná. Musíte tam mluvit tak, aby vás bylo slyšet až do poslední řady. Všechno je tam větší. Na kameru je to takové úspornější.

A kterou z těchto tří disciplín máte nejraději?

To se nedá říct. To je jako byste se mě zeptali, které ze svých dětí mám nejraději. To nejde. Sopiinu volbu na mě nezkoušejte 😊

Jak to máte s popularitou? Je to příjemné, když jdete třeba na procházku?

Někdy to je příjemné. Když je toho moc, tak nasadím kapuci a brýle a utíkám. Ale není to tak strašné. Nejsem Leonardo diCaprio. Čím jsem dál od Prahy, tak je to zajímavější. V Praze mi dávají docela pokoj. Ale mně to nevadí. Podepsat se někomu nebo se vyfotit, to je to nejmenší. Je to součást mojí práce. Ale když je na mě někdo naštvaný, když si s ním nechci dát panáka, protože jsem ta namyšlená hvězda z Prahy, to pak utíkám.

Kam jste chodil na základní školu a kam jste zamířil po ní?

Chodil jsem do Pece pod Sněžkou, potom do Velké Úpy a do Horního Maršova. Pak jsem zamířil na Gymnázium v Trutnově a pak už jsem šel do Prahy.

Jak vzpomínáte na školu?

Skvěle. Já se ve škole náramně bavil. Bylo to trochu komplikovanější, protože jsme měli povinnou ruštinu a neměli jsme bohužel angličtinu. Ale já byl celkem dobrý student, do sedmé třídy jsem měl samé jedničky. Občas jsem měl teda nějakou třídní důtku a jednou jsem dostal dvojku z chování. Někde bouchací kuličky a na paní ředitelku spadl šroub, který mi vybuchl v ruce 😊. Dělali jsme lotroviny, ale nikdy se naštěstí nikomu nic nestalo. Já vždycky prospíval s vyznamenáním, ale na gymplu jsem propadnul ve třetím ročníku z chemie.

V televizi hrajete většinou zločince nebo padouchy. Byl jste za zlobivého i ve škole?

Ani ne. Trochu jsem zlobil, ale jen tak jako každý správný kluk.

Podváděl jste při testech? Máte nějaký dobrý tip na schování taháku?

Taháky jsme měli. Takové malinké srolované papírky pod tužkou nebo pod rukou. Ale já je moc nepoužíval. Já jezdil na gymnázium 45 minut až do Trutnova. Doma jsem se moc neučil. Ale vždycky po škole v autobusu jsem si přečetl, co jsme se ten den naučili a nějak jsem si to zapamatoval. A doma jsem pak jen lítal ven a chytal pstruhy pod splavem.

Jaké předměty jste měl rád? A jaké jste naopak nesnášel?

Já neměl rád jen chemii. Ta mi nešla a ještě jsme měli averzi s paní profesorkou na gymnáziu. Ale jinak jsem neměl neoblíbený předmět. Samozřejmě jsem měl rád tělák a hudebku jako každý. Ale nebyl předmět, který bych vyloženě nenáviděl. Nejméně asi chemii a fyziku, ale i tak to šlo. Jen jsem si to nepřečetl jednou, ale třeba dvakrát nebo třikrát.

Jaké máte kromě herectví jiné koníčky?

Ted' jsou mým největším koníčkem mé tři děti. Ale taky hraju kulečnick a moc rád pracuju se dřevem. Vyrábím si nábytek a moc mě to baví.

V Show Jana Krause jsme vás viděli s prknem na hlavě. Co to je za sport?

To je Woodkopf. Ted' nedávno jsem se stal dvanáctinásobným mistrem světa. To si položíš na hlavu fošnu, tvůj kámoš taky, a musíš mu to prkno z jeho hlavy shodit. Ale jen prknem. Nesmíš nohama, nesmíš útočit na tělo, jen prkno na prkno. Je to taková zábavná hra, kdy se sejdeme s kamarády a máme důvod se vidět.

QR kód – R. Jašków v Show Jana Krause
(+ ukázka Woodkopfu)

Naomi Bláhová, 8.A, Jakub Rokos, 7.A a
Adam Vavřík, 8.B

Skvělý úspěch Valentýny Kovářové a Honzy Fraita (7.B)

Třída 7.B se zúčastnila literární a výtvarné soutěže vyhlášené Policií ČR v rámci projektu Markétina dopravní výchova. Práce Valentýny Kovářové obsadila v krajském kole krásné 4. místo. Básnička „Zpomal“ od Honzy Fraita se umístila ještě o dvě příčky výše. Kromě toho Honzova básnička postoupila do celostátního kola. Zde se Honza umístil na skvělém čtvrtém místě (z celkového počtu cca 6 000 příspěvků). Samozřejmě vás nemůžeme ochudit o obě práce.

ZPOMAL
Jan Fraita

Když vyjedeš si s Audinou,
splňuj rychlost povinnou,
neuraghlíš nic,
zaplatíš však mnohem víc.

A pak vjedeš na dálnici,
nezrýchlať teď při vlnici!
Auto se ti smekne,
tvoje srdce klekne!

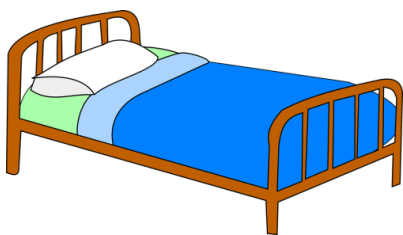
Nezdvoř s tím poršákem,
podle značky Pražákem,
dej mu máškok chrátalovi,
stejně nejsplíš skončí v poli,
s jízdou jako v rychlíku,
přinejmenším v rybníku.

Život ztratíš zbytečně,
neb nejezdíš bezpečně...

Přeješ si, ať je to jen sen,
ať vrátí se včerejší den.
Abychom tu všichni byli
a spokojeně si tu žili.

Valentýna Kovářová - Přátelství z nemocnice

Ve městě Ústí nad
Labem bydlela
patnáctiletá dívka
jménem Eliška
Nováková. Eliška
měla velké sny. Učila

se velmi dobře a chtěla pracovat jako doktorka. Proto se vypravila do nemocnice, kde pracovala její teta Dana. S tetou si povídaly na světlé a dlouhé chodbě. Najednou uviděla v pokoji chlapce, mohlo mu být asi třináct let. Světle hnědé vlasy mu padaly do obličeje, ale byly vidět jeho modré oči. Ležel tam a usmál se na Elišku. Měl obvaz na zápěstí pravé ruky a pár šrámů na obličeji. Eliška mu ho bylo líto, u postele mu stálo vozíčkové křeslo. Tety se zeptala, co se mu stalo. Odpověděla jí, že se zranil při lyžování.

Eliška už musela domů, rozloučila se s tetou a šla na autobus. Řidič měl menší zpoždění, proto jel rychleji než by měl. Jediné štěstí bylo, že v malém autobusu nebyli, kromě Elišky, žádní další lidé.

Pak se to stalo... Autobus narazil plnou rychlostí do stromu. Eliška, upadla do bezvědomí. Autobus začal slabě hořet. Naštěstí zavolal pomoc kolemjdoucí pán a Elišku odvezli do nemocnice, ze které odjela.

Když se po třech dnech probudila, řekl jí doktor, že nikdo neví, zda-li se bude moct ještě někdy postavit na nohy.

Začala, ale jezdit na fyzioterapie. Po týdnu od nehody, v místnosti, kde terapie probíhá, u jednoho z přístrojů potkala toho chlapce, kterého viděla, když tam byla poprvé.

„Ahoj, jsem Michal Ptáček. Slyšel jsem o tvé nehodě,“ řekl milým tónem.

„Ahoj, ano měla jsem nehodu, ale doktor řekl, že mám dobrou šanci, že budu zase chodit. A jsem Eliška Nováková,“ odpověděla. Začali si povídat a vydali se na oběd.

„A jak dlouhou máš rehabilitaci?“ zeptal se, když odjeli z jídelny.

„Myslím, že dvanáct měsíců, a ty?“ reagovala na otázku. On se jen usmál.

„Srazil jsem se na lyžích se stromem, takže by to mohlo jít za sto let“.

„To je mi moc líto,“ řekla smutně. V jejím pokoji se, než usnula v posteli, rozplakala. Tak hodný a milý kluk jako on si nezasloužil zůstat po celý zbytek svého mladého života na vozíčku. Přišlo jí to tak nespravedlivé.

Další den ho viděla na zahradě nemocnice. Povídal si s devítiletou Aničkou.

Eliška pochopila, že Michalovi nevadí, že skončil na vozíčku. On se svým postižením pomáhá dalším, co jsou ve stejné nebo podobné situaci.

Z Elišky a Michala se stali nejlepší přátelé.

Po roce se Eliška opravdu znova postavila na nohy. Měla vše zabalené, připravené a mohla jet za rodiči domů. Než opustila nemocnici, šla ještě za Michalem.

Vešla do jeho pokoje, kde nebyl, ale na postel mu dala dárek. Pak zamířila do rehabilitační místnosti. Michal tam byl každý den a sledoval lidi, jak se zotavují.

„Ahoj“, pozdravili se a ona ho objala. Věděl, že dnes odchází z nemocnice.

„Budu tě navštěvovat. Zasloužil bys za vše, co pro ostatní děláš velkou, zlatou medaili,“ řekla a spustila se jí po tváři slza. On slzu něžně utřel z její tváře.

„Medaile za to nestojí, já to vím dobře,“ odpověděl v klidu, jako vždy.

Naposledy se objali a Eliška odešla. Michal v pokoji našel dárek. Byla to zarámovaná fotka jeho a Elišky. Na zadní straně stálo: „Pro nejlepšího a inspirativního přítele“.

Eliška se později nestala doktorkou, ale fyzioterapeutkou. Pomáhala lidem a svého rozhodnutí nelitovala. Ve stejné nemocnici, kde sama byla. Michal založil fond pro pomoc lidem se stejným postižením. A nadále byl v nemocnici. Jejich přátelství se nemohlo ničemu vyrovnat.

Rozsvěcení vánočního stroměčku

Před Vánoci se soběslavské náměstí změnilo ve velké tržiště. Konaly se zde totiž vánoční trhy, které byly zakončeny rozsvěcením ozdobeného vánočního stroměčku. Bylo zde velké množství stánků a mnoho návštěvníků mohlo ochutnat svařák, výborný punč, čaj, domácí pralinky a jiné výborné pokrmy. Celý program zahájil vlídným slovem pan starosta ing. Jindřich Bláha. Poté se moderování ujal pan Richard Dračka, farář Českobratrské církve evangelické. Kulturní program byl nabitý. Vystoupili zde Two Voices s Janou Rychterovou, operní pěvec Jiří Příbyl a ZUŠ Soběslav nebo uskupení Anonym Voice. Návštěvníci si na náměstí odpočinuli, nasáli vánoční atmosféru a zaposlouchali se do vánočních písní. S písničkářkou Janou Rychterovou jsme udělali rozhovor.

Jaký hudební žánr hrajete?

Žánrová krabička je mi malá. Jako písničkářka se věnuju písničkám na pomezí folku, blues a šansonu. Dneska jsem tu byla s kapelou Two Voices, se kterou hrajeme klasickou hudbu, ale zpíváme ji s mými texty. Někdy je to vážný básnický text, ale většinou je to do srandy a trochu bláznivé. Tomuhle se nikdo cíleně nevěnuje, takže pro to ani neexistuje žádný název. Tak jsem to pojmenovala po svém - "crazy classic". A pak se ještě věnuji tvorbě pro děti, což je tak trochu speciální kategorie.

Zpíváte i v zahraničí?

V zahraničí jsem zpívala často, když jsem se věnovala folklóru a se souborem jsme jezdili po zahraničních festivalech. V sólové dráze jsou ale mojí doménou české texty, které jsou pro mě možná důležitější než hudba, takže v zahraničí příliš uplatnění nenacházím, ani tam nemírím. I když moc ráda bych si zazpívala třeba na Slovensku, tam bych mohla zpívat

po svém a rozuměli by mi. Víím, že dneska letí hlavně angličtina, ale čeština je pro mě úžasně libozvučná.

Jak vás napadlo založit skupinu? Proč se jmenuje zrovna Two Voices?

Když má člověk potřebu něco tvořit v hudbě, tak je založení kapely vcelku logickým krokem. Dlouhá léta jsem hrála sama v doprovodu kytary, pak se k tomu přidaly housle, a jak to pokračovalo, začal mi chybět plnější zvuk kapely. A když vezmu skupinu Two Voices, tam to začalo dvěma zpěvačkami s kytarou, z toho taky pramenil název - dva hlasy. A po pár letech přibýly housle, kontrabas nebo třeba klavír jako právě dnes.

Jak se vám v tomto prostředí zpívá?

Předvánoční atmosféru miluju! Je to velmi speciální, je mi někdy až líto, že hrajeme koledy a vánoční písně jenom v prosinci :-). Takže i přes tu zimu to bylo moc příjemné.

Zpívá se Vám lépe uvnitř nějaké budovy nebo venku na čerstvém vzduchu?

Je mi vlastně jedno, jestli hrajeme na venkovním pódiu nebo někde v sále, záleží na publiku, na atmosféře. Když jsou vstřícní posluchači, je to vždycky super. Je pravda, že mám nejraději koncerty, kde posluchači sedí a pozorně poslouchají. A hodně ráda mám letní hudební festivaly.

Jak moc velkým problémem je pro zpěvačku nebo kytaristku zima?

Možná jste si všimli, že zatímco moji kolegové na pódiu byli čím dál

zmrzlejší, já jsem před koncem odhodila kabát... Smějou se mi, že jsem divná, protože když zpívám, zahřívám se a zimu příliš nevnímám. Ale kdyby mrzlo, asi bych měla problém se zmrzlými prsty.

Líbí se vám výzdoba zdejšího náměstí nebo byste ji raději nějak pozměnila?

Líbí se mi moc! Jsem v Soběslavi poněkoliťatá, ale poprvé o adventu. Takže jenom vstřebávám tu sváteční atmosféru.

Co pro vás znamená advent a Vánoce?

Spoustu práce, což je pro muzikanty obvyklé, ale taky hodně radosti. Světýlka, stromeček, horký čaj a koledy, jsem z toho všeho nadšená.

Jak trávíte Vánoce?

Scházíme se s celou rodinou, krájíme zeleninu do salátu, obalujeme kapra, u toho mluvíme jeden přes druhého a je nám moc dobře.

Dáváte si předsevzetí do nového roku?

Kdysi jsem se o to pokoušela, ale tak 6. ledna bylo obvykle po všem. Dneska jsem daleko impulzivnější. Když se pro něco rozhodnu, jdu do toho hned.

Co byste popřála dětem z naší školy do nového roku?

Nedělejte si zbytečné starosti s tím, co si o vás myslí druzí. A věřte svým snům.

Amelia Reichmannová, 6.A a Lucie Melounková, 8.B

Zlobí naši prvňáčci?

V předvánočním čase ještě zůstaneme. K začátku prosince nepatří jen advent, trhy a horký punč. Jde o období příjemné a všemi očekávané. Úplně všemi ale ne. Ti zlobiví se jistě na začátek posledního měsíce v roce netěší. Každý rok se bojí, zda je čerti nechají na pokoji, nebo zda si je odnesou do pekla. Báli se naši prvňáčci, když je čerti navštívili přímo ve škole?

Otázky:

1. Když čerti přiběhli, bál(a) ses?
2. Byl(a) jsi hodný(á) nebo jsi měl(a) důvod bát se, že tě odnesou?
3. Zlobíš víc maminku, nebo paní učitelku?
4. Byl(a) jsi zapsán(a) do Knihy hříchů?

Adam Šimon Melounek, 1.A

1. Já ne, já vůbec.
2. Doma jsem zlobil.
3. Mamku.
4. Ne.

Kamila Laurová, 1.A

1. Bála jsem se.
2. Měla jsem důvod se bát.
3. Mamku i paní učitelku.
4. Ano.

Michal Kostrba, 1.B

1. Malinko jsem se leknul.
2. Celý rok jsem byl asi trochu hodný.
3. Od každého trošičku.
4. Ne.

Petr Bříza, 1.B

1. Ne, já jsem to čekal.
2. To nevím.
3. Maminku.
4. Ano.

Adam Krejčí, 1.C

1. Ne.
2. Měl jsem důvod se bát.
3. Pana učitele.
4. Ne.

Vanessa Poláková, 1.C

1. Ne.
2. Měla jsem důvod se bát.
3. Maminku.
4. Ne.

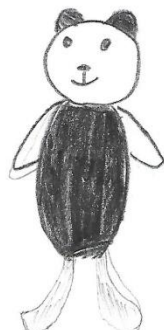

Antonie Plátová a Anetka Svatková – básníčky ze 3.B

V našem časopisu rádi zveřejňujeme podařená díla našich spolužáků. Mrkněte na básničky dívek ze třetí třídy. To se nedalo neotisknout ☺

100 Panda

Banda jde do školy.
Věnku leží panda.
A řváká si bačkory.
Kluci jdou ze školy,
nesou pandu bačkory.
Banda na ně supěrává
že jí lohy nesu třeba.
Co to na nás lupě rává?
Co se si to lady stálo?
Přilehla rována,
přidala pána.
A co dál?
Cvůček na housličky hrál.

Antonie Plátová, Anetka Svatková 3.B

100 Lev

Lv se válí v klesci.
Porovuje svět.
A co vidí? Celý
svět. Lidi se mu
můžou divit, že ho
to tak baví.
Však on to má
rád. Holky se
můžou smát.
On je ale nevnímavý a prachy
je rád. A proč je tak rád?
Protože chce spát.
A co dělá, když nespi?
Běhá, skáče a šláská dál.

Antonie Plátová, Anetka Svatková 3.B

Tereza Kobaníková, 8.A

10. NEW YEAR

a firework

confetti

a drink

canapés

a kiss

a mistletoe

a card

a midnight

sparklers

a countdown

a toast

wine

a celebration

beer

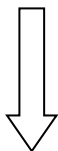

juice

Complete the crossword.

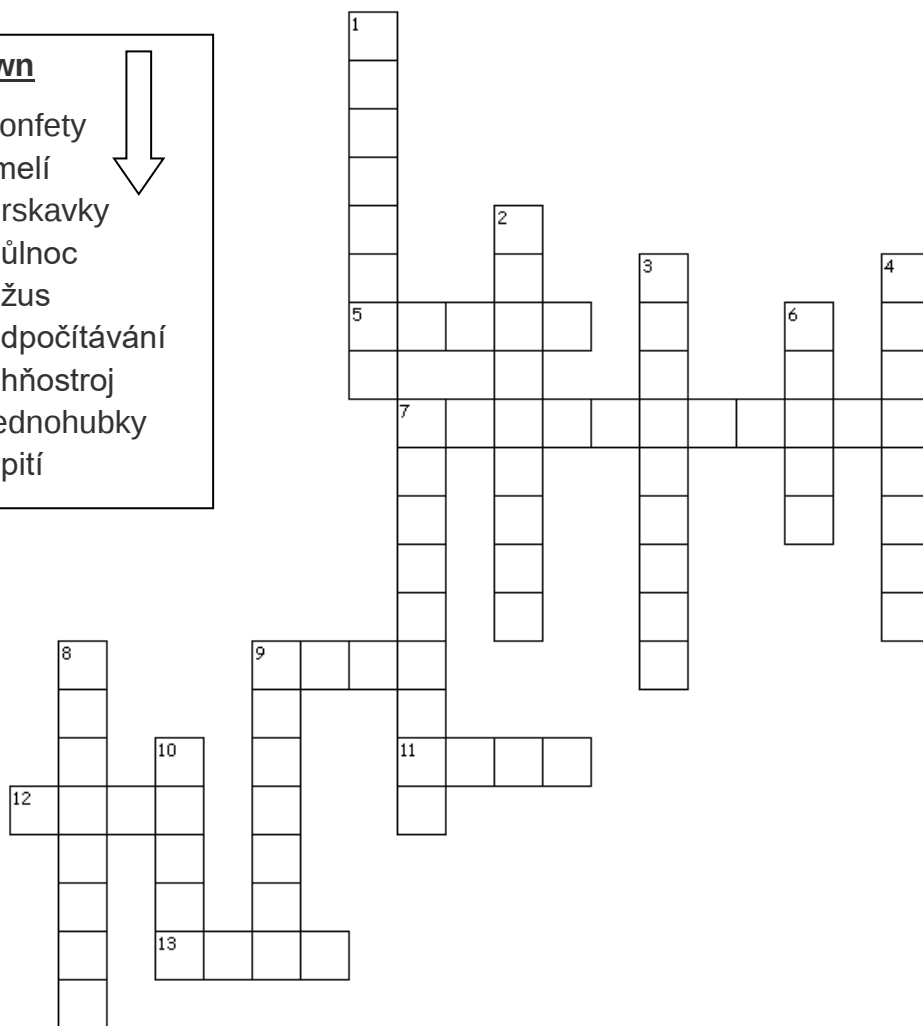
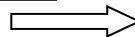
Down

1. konfety
2. jmelí
3. prskavky
4. půlnoc
6. džus
7. odpočítávání
8. ohňostroj
9. jednohubky
10. pití

Across

5. toast
7. oslava
9. přání
11. víno
12. pivo
13. polibek

Tereza Weberová, 9.A

Can you find 15 New Year words?

_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____

C	S	W	T	V	J	K	R	F	E	N
O	É	P	T	H	N	U	I	E	O	Q
U	P	T	A	I	G	R	I	I	E	C
N	A	F	R	R	E	I	T	C	A	B
T	N	D	N	W	K	A	N	R	E	V
D	A	U	O	H	R	L	D	D	K	V
O	C	R	K	B	T	I	E	N	I	W
W	K	B	E	B	H	U	V	R	S	M
N	P	L	G	I	D	T	O	A	S	T
Z	E	M	I	S	T	L	E	T	O	E
C	I	T	T	E	F	N	O	C	L	V

Čteme dětem pro radost

Děti ze 2.B nejprve navštívily prvňáčky z 1.C a přečetly jim pohádku O nenasytném kuřátku. Také prvňáci předvedli, jak už po třech měsících umí pěkně číst. Den před pololetním vysvědčením pak navštívily Rolničku. Přečetly dětem z mateřské školy pohádku O Červené karkulce a také přednesly básničku Červená karkulka od Františka Hrubína. I děti ze školky ukázaly, co umí. Závěr návštěvy pak patřil společné hře. Společně prožité chvíle přinesly radost všem.

Ludmila Hrušková

Olympiáda v AJ

V druhé půlce ledna jsme uspořádali školní kolo olympiády v anglickém jazyce. Jako každý rok byli žáci rozděleni do dvou skupin (6. + 7. třídy a 8. + 9. třídy). V obou kategoriích poměřili účastníci své síly v gramaticko-lexikálním testu, v poslechovém testu a v nejnáročnější disciplíně - mluvení na vylosované téma. Každý rok jsme jako porotci překvapeni šikovností našich žáků, letos tomu nebylo jinak. Všichni přihlášení (celkem 20 žáků) projeví nejen obrovskou snahu a skvělé vědomosti, ti nejlepší (cca prvních pět z každé kategorie) konverzovali tak, jako by se v Anglii narodili. Níže se podíváte na výsledky prvních 5 v každé kategorii. Do okresního kola, které se uskuteční 20. února v Táboře, postupuje Miroslav Mládek ze 7.A a Radim Vopava z 9.B. Gratulujeme a děkujeme za statečnost!

pyšní angličtináři

Vítězná pouť skončila až v Plzni

Rozjeté florbalové družstvo dívek ze 6. a 7. tříd naší školy vyrazilo 23. ledna 2020 pokusit se postoupit na finálový turnaj 8 nejlepších družstev naší republiky. Do kvalifikačního kola postoupily vítězky Jihočeského kraje – ZŠ Soběslav, Středočeského kraje – ZŠ Nové Strašecí a Plzeňského kraje – ZŠ Nezvěstice. Naše družstvo nastoupilo nejdříve proti ZŠ Nové Strašecí a po bezbrankové první třetině nakonec prohrálo 5 : 0. Děvčata tak poprvé okusila hořkost porážky a tím si bohužel zavřela cestu na republikové finále. ZŠ Nové Strašecí v předchozím zápase totiž porazilo ZŠ Nezvěstice 7 : 3 a zajistily si tak postup na republikové finále. Poté sehrála naše děvčata zápas se ZŠ Nezvěstice o druhé místo a po zklamání z předešlé prohry našly holky ještě síly a zvítězily 3 : 0. Touto výhrou si zajistily celkové druhé místo v turnaji. Děvčatům patří velká pochvala za bojovný výkon v celé fázi turnaje. Vždyť za 14 zápasů během okresního, krajského a kvalifikačního kola zvítězily ve 13 zápasech a prohrály pouze jeden zápas s celkovým skóre 40 : 5.

Sestava:

7. A – L. Nejedlá, K. Holasová, K. Víturková, A. Stiborová, K. Šimečková, N. Kypťová

6. B – Z. Pejšová, K. Hamajová

6. A – B. Koloušková, T. Ručková

Jan Holas

Středeční odpoledne patřilo strážníkovi městské policie

Při besedě se strážníkem Dušanem Tourkem si děti z 1. B a 2. A povídaly o policejní práci, nebezpečných situacích a nástrahách běžného života, se kterými se mohou setkat at' už doma, nebo na ulici mezi cizími lidmi. Beseda byla zaměřená především na chodce a cyklisty a jejich povinnosti v silničním provozu. Všechny děti ukázaly, že dobře znají důležitost dopravních značek a správně popsaly i svoje chování v silničním provozu.

Jana Hesová, Věra Máchová

Biologická olympiáda

Dne 29.1. 2020 proběhl na naší škole 54. ročník Biologické olympiády na téma „Těžký život ve vodě“. Vědomostní soutěže se zúčastnilo 8 žáků z 6. – 9. ročníků. Ve školním kole žáci řešili praktické a teoretické úkoly podle zadání a poznávali předložené přírodniny. Nejlepšími řešiteli se stali Matěj Rucký z 8.A a Barbora Vaňková ze 7.B. Bohužel pro malý počet získaných bodů, žádný z účastníků nepostupuje do okresního kola. Přesto všem soutěžícím děkujeme za projevený zájem a snahu. Jelikož soutěž je rok od roku těžší, vyžaduje velmi pečlivou přípravu a velký okruh znalostí z biologie.

Hana Kabešová, Petra Lukešová

Adventní Vídeň

Ve čtvrtek 12. 12. 2019 uspořádala naše škola zájezd do Vídně. Krásy Vídně vyrazili poznávat žáci z 5. – 9. ročníků a tři dospělí. Vídeň nás přivítala mrazivým dopolednem. Naše prohlídka začala ve společnosti milého průvodce na náměstí Marie Terezie, kde se nachází vánoční vesnička umístěná mezi světoznámými muzei. Poté jsme došli k Hofburgu, ve kterém přes 600 let sídlila vládnoucí habsburská dynastie. Zde jsme navštívili i císařskou klenotnici, kde jsou mimo jiné k vidění korunovační klenoty. Naše kroky směřovaly na Štěpánské náměstí s chrámem sv. Štěpána – nejvýznamnější gotickou stavbou Rakouska. Zde jsme si mohli prohlédnout interiéry, popř. ochutnat v nedaleké cukrárně vyhlášený Sachrův dort. Další zastávka byla v podzemní hrobce Habsburků, jež je umístěna v kryptě Kapucínského kostela. Největší a nejnavštěvovanější adventní trhy nás očekávaly na Radničním náměstí s množstvím stánků, s osvětleným radničním parkem s bruslařskou dráhou, ruským kolem a vánočním stromem se svítícími srdci a poletujícím sněhem – to vše dotvářelo tu pravou nezapomenutelnou atmosféru vídeňského adventu. Všichni jsme si výlet užili! Děkuji kolegyni Věře Ježkové za přípravu výletu a dětem, že svým bezproblémovým chováním a dobrou náladou přispěly ke zdárnému průběhu celé akce.

Romana Bláhová

Bowlingový turnaj

Děti ze 4. B si byly zahrát bowling. Všichni se moc snažili a postupně se zlepšovali. Nejvíce se dařilo Filipu Šimečkovi, který se stal vítězem 1. ročníku našeho zimního turnaje. Tímto bych ráda poděkovala personálu Bowling steak bar za vstřícnost a ochotu.

Eva Klimešová

Romana Zamrzlová: Taháky jsem měla přilepené na nohách

V dalším čísle Klubka další nová paní učitelka. Nyní vám představíme paní učitelku Romanu Zamrzlovou. Jistě ji už všichni znáte, přeci jen už u nás učí pár měsíců. Třeba se o ní ale dozvíte z našeho rozhovoru něco, co jste ještě nevěděli. Jaký názor má na Halloween, Santa Clause nebo třeba svátek zamilovaných? A které předměty neměla ve škole nikdy ráda?

Jak se vám na této škole líbí?

Zatím ano.

Kde jste dříve učila?

Naposledy ve Voticích na základní škole.

Jaké předměty učíte?

Vystudovanou mám němčinu, češtinu. Učila jsem tělocvik, pracovní činnosti, výtvarnou výchovu, ledacos.

V kolika letech jste začala učit?

Ve 24 letech.

Máte nějaký legrační zážitek ze školy?

Ano, mnoho.

Jaký byl váš oblíbený předmět?

Skoro všechny, kromě fyziky a chemie.

Dostala jste někdy poznámku?

Několikrát.

Podváděla jste někdy při testu, když jste byla malá?

I když jsem byla velká. Já neznám člověka, který by někdy nechtěl něco opsat a který by si nějakým způsobem nechtěl při tom testu trochu pomoci. Já řeknu takovou příhodu - to bylo při maturitě, když jsme psali maturitní písemku. Tak to jsme měli tahák skoro všichni. Všechny holky jsme šly v punčochách a sukni do školy, což jsme normálně nenosily, nosily jsme rifle. Měly jsme takové strašně malinké taháčky a měly jsme je nalepené na nohách pod silonkami. A když přišla krize, tak jsme zkřížily nohu, a když se blížil učitel, tak jsme ji daly dolů. Pravda je ale, že jsme to nikdy nepoužili, protože napsat ty malé taháčky nám dalo tolik práce, že už jenom tím, že jsme to dvakrát psali, jsme se to vlastně naučili. Takže tahákem se vlastně učíš, což je špatně, ale na druhou stranu je to dobře.

Jaký předmět jste ve škole neměla ráda?

Tu fyziku a chemii.

Máte koníčky, popřípadě jaké?

Mám. Ráda cestuju, mám ráda lyžování, na vodu jezdíme, sport, čtu.

Máte domácího mazlíčka?

Nemám.

Slavíte Halloween?

Já Halloween neslavím, protože já mám 31. října narozeniny. Tím pádem já to беру jako svoje narozeniny a Halloween považuji za cizí svátek, ne za svátek český. A já neslavím svátky cizí. Neslavím ani různé svátky zamilovaných a podobně. A naopak si třeba uvědomuji, že je Den matek. Ale uvědomím si to - ne že bychom doma seděli a děti mi dávaly kytky. Ale myslím si, že cizí svátky patří do cizí země. Nebo třeba Vánoce. My máme Ježíška, stromeček, máme tradice a hrozně mě mrzí, když potom vidím ve všech obchodech, že stromečky jsou modré a že po zdech leze Santa Claus. Tak to mi vadí vyloženě, to se mi nelíbí.

Kateřina Čechurová, Naomi Bláhová, 8.A

Sledujte naši novou TV Klubko

Pořad Mezi šesti očima nebo záznam z hokejového zápasu mezi týmem učitelů a žáků. Do budoucna počítáme s televizními soutěžemi a dalšími pořady. Chceš se podívat? Chceš být u toho? Najdeš nás na YT, najdeš nás na FB. Sleduj nás, odebírej nás a brzy se zúčastní našich soutěží.

Oslavy 90 let soběslavského hokeje

Soběslavský hokej oslavil výročí 90 let. Pozvání do nově zrekonstruovaného zimního stadionu přijaly bývalé hvězdy československého hokeje. Jiří Lála, Radek Ťoupal, Kamil Ťoupal a jiní. Tito bývalí reprezentanti se utkali s týmem Old boys Soběslav. Zkušenosti z reprezentace byly znát a přes statečný výkon soběslavských hráčů porazili Veteráni České republiky tým Old Boys Soběslav 18:5.

Jiří Lála: Díkybohu mám zuby všechny

Během zápasu se nám podařilo vyzpovídat Jiřího Lálu (stříbrného medailistu z OH, mistra světa z r. 1985 a střelce 89 gólů v československé reprezentaci).

Myslíte, že veteráni hrají při tomto přátelském utkání naplno?

Tak já si myslím, že určitě. Ale tak nějak opatrně, aby se nezranili.

Myslíte, že veteráni porazí domácí tým?

Určitě.

Jak jste se dostal k hokeji?

Já pocházím tady ze Soběslavi a hrál jsem fotbal a hokej. A nakonec jsem šel do Českých Budějovic, kde se

hrála první liga. A tak jsem se dal na hokej.

Jak dlouho jste hrál hokej?

Do svých 43 let.

Kdy jste začal kariéru, v jakém týmu?

Tady v Soběslavi. Spartak Soběslav. A pak jsem dlouho hrál za Motor (České Budějovice – pozn. red).

O kolik zubů jste přišel za svojí kariéry?

Díkybohu mám všechny.

Jaké nejhorší zranění jste měl?

Opravovali mi v r. 1986 koleno a našli mi tam artrózu.

Kolik máte medailí ze zápasů?

Ježíš, nevím takhle z paměti. Ale nějaké mám ☺

Po kolika letech se vracíte do Soběslavi?

Já sem dojíždím, navštěvuju tady maminku.

Jak vzpomínáte na školu?

Tak škola byla hodně dávno, takže na to nějak ani nemyslím.

Čemu se teď věnujete?

Chodím do fitness a hraju docela hodně golf.

Jakub Rokos, 7.A

Bára Vaňková: Učila bych výchovu k občanství a zeměpis

V Klubku rádi představujeme naše úspěšné spolužáky. Jistě jste zaregistrovali, že v naší nové TV Klubko se čas od času nějaký rozhovor objeví. V novém pořadu „Mezi šesti očima s ...“ jste mohli vidět rozhovor s Adélkou Štefanovou, teď naposledy pak s Barunkou Vaňkovou. Proč zrovna Bára? Pokud nevíte, přečtěte si.

Barunko, jak by ses nám představila?

Jmenuju se Barbora Vaňková, je mi 12 let a ráda hraju na housle.

Jak dlouho už se houslím věnuješ?

Hraní na housle se věnuji od svých 5 let.

Nedávno jsi byla v Americe. Jak dlouho jsi tam byla a co jsi tam dělala?

Byla jsem tam 13 dní. Byla jsem tam s českobudějovickým orchestrem, se kterým jsme tam měli koncerty.

Jak ses dostala obecně k houslím a jak ses dostala až tak daleko? Až do Ameriky.

Moje maminka vyučuje hru na housle. Já jsem začala jezdit do Českých Budějovic do orchestru a tam jsem dostala nabídku letět do Ameriky.

Máš ještě jiné koníčky než hraní na housle?

Ráda jezdím na kole, běhám a ráda hraju na klavír.

Kdy jsi do Ameriky odletěla a jaká byla cesta?

Cesta byla dobrá. Ke konci se nám sice začala komplikovat, ale doletěli jsme včas.

Jaké byly komplikace?

Měli jsme problémy s letenkami a místenkami.

Která americká města jsi navštívila?

Navštívila jsem Los Angeles, San Diego a New York.

V Americe jste bydleli v rodinách nebo v hotelu?

My jsme bydleli ve vile. Všichni dohromady.

Je nějaké město v USA, kde jsi nebyla a ráda by ses tam podívala?

Chtěla bych se podívat na Floridu a do Las Vegas.

Takže do Ameriky by ses znovu ráda podívala. A kdybys měla srovnat Česko a Ameriku?

Je tam hodně teplo, takže tam mají jiné rostliny a docela suchou trávu.

Používala jsi v Americe angličtinu?

Bylo tam s kým mluvit?

Nebylo tam moc s kým mluvit. Dalo se tam povídat s prodavači nebo na koncertu s nějakými lidmi.

Dokážeš si představit, že by ses houslemi v budoucnu i živila?

Ano.

Na koncertech máš před začátkem trému?

Trochu.

A co škola? Do jaké chodíš třídy? A co tě ve škole nejvíc baví?

Chodím do sedmé třídy. Nejvíc mě baví poznávat se tady s těmi lidmi a s učiteli.

Jaký předmět miluješ (hudebku nepočítejme) a jaký ti leze na nervy?

Mám ráda výchovu k občanství a zeměpis. Moc mě nebaví fyzika a dějepis.

Jaké známky máš třeba z diktátů?

Z diktátů mám dvojky.

Jaké máš ráda učitele?

Mám ráda paní učitelku Zemanovou, paní učitelku Zamrzlovou a pány učitele Lise, Ježka a Mácu.

Dovedeš si představit, že bys dělala paní učitelku? Co bys učila?

Ráda bych učila výchovu k občanství nebo zeměpis.

Radim Vopava, 9.B a Jakub Rokos, 7.A

Zasmějte se s Klubkem ...

Policajt zabil svou tchyni. Před soudem se obhajuje:

"To mi přikázala moje žena!"

"A jak to vlastně bylo?"

"Šla nakupovat do města a řekla mi: Na gauči spí maminka, kdyby na ni sedla moucha, tak ji zabij!"

Co dělá sedmnáct blondýnek před kinem?

Čekají, až přijde ještě jedna, protože film je přístupný až od osmnácti.

Víte, jak se dá poznat opravdová přírodní blondýnka již ve škole?

Když učitelka smaže tabuli, ona vygumuje sešit...

Který tým nejvíce září v ukrajinské hokejové lize? Černobyl.

Učitelka napsala žákovi do žákovské knížky: "Smrdí, umývat!!!"

Otec odepsal:

"Učit, nečuchat!!!"

Ptá se učitelka Pepíčka:

"Který pták je nejchytřejší?"

"Vlaštovka"

"Proč zrovna vlaštovka?"

"Protože v září, na začátku školního roku, odlétá."

Matka telefonuje učitelce:

"Prosím Vás, nedávejte dětem úkoly z matematiky, ve kterých stojí láhev piva 1,80 Kč. Manžel nemohl celou noc usnout!"

Když Abraham Bell vynalezl telefon, zjistil, že má 2 zmeškané hovory od Chucka Norrise.

Chuck Norris už je deset let po smrti, ale smrt se mu to neodváží říct.

Přijde černochoch do obchodu a na rameni má velkého papouška.

"Jé, ten je krásný," rozplývá se mladá prodavačka, "odkud ho máte?"

"No přece z Afriky, tam jich je mnoho," odpoví papoušek.

"Vstávej synku, musíš do školy!"

"Maminko, já tam nechci, oni mě tam vůbec neberou, smějí se mi... Opravdu tam musím jít?" "Musíš, musíš, vždyť jseš učitel."

Pan učitel píše na tabuli vzorec HO₂ a ptá se podřimujícího Petra co je to za vzorec?

Petr koktá: „Pane učiteli mám to na jazyku“.

Tak to honem vyplivni ,protože to je kyselina.

Viktor Špaček, 8.B

Avantgarda – co to vlastně je?

Avantgarda bylo kulturní a umělecké hnutí první poloviny 20. století. Cílem avantgardního umění je POBAVIT. Žáci 9.B pod vedením paní učitelky Zemanové si zkusili vytvořit avantgardu na vlastní pěst. Avantgardní texty se tvoří nesmyslným skládáním slov, slovními spřežkami a hlavně dobrou náladou.

Rozluštěte, která zvířata jsme schovali za následující slova?

MUŽDA, DOMKONOŠ, ŽISMUTKA, KRVEPIJ, KUKORUNA

Správné odpovědi pište na e-mail: casopisklubko@gmail.com, na FB Časopis Klubko nebo je sdělte kterémukoli členovi redakce.

Řešení se dozvíte v příštím čísle.

Radim Vopava, 9.B

M. Poulíček (cestovatel a „Pohodář“): Chodíme i do fastfoodů

Jak jste mohli postřehnout, v jednom z loňských čísel se s námi loučil nám velice známý pan Dufek, který k nám jezdil každoročně s přednáškou o nějaké zajímavé zemi či zajímavém státě. V tomto díle vám chceme představit jeho nástupce, pana Michala Poulíčka, se kterým se budeme setkávat na dalších přednáškách od POHODÁŘŮ.

Ve vaší agentuře od vaší poslední návštěvy se udály poměrně velké změny - převzal jste žezlo po panu Dufkovi. Seznámíte nás s vámi?

Jmenuji se Michal Poulíček, s agenturou Pohodáři spolupracuji už od roku 2015, kdy jsem se zúčastnil různých cest, kde jsme vyjízďeli do světa - já hlavně jako fotograf a pomocný kameraman, některé fotky byly použity v pořadech. Letos je první školní rok, kdy jsem to celé převzal já po panu Dufkovi. On cítil, že chce už nějakou změnu a začal se věnovat něčemu jinému. Od září je Martin již mimo agenturu a já převzal moderování po něm.

Kolik už máte za sebou přednášek?

Každý týden zhruba šest, takže celkově něco kolem padesáti až šedesáti přednášek.

Býváte nervózní?

Popravdě trému ani moc nemám, což mě samotného překvapilo. Samozřejmě poprvé to byl takový nezvyk, když na vás kouká 300, 400 lidí, ale ona ta tréma asi není od věci. Když pak začnete mluvit, tak tréma odejde. Mimochodem pan Dufek byl se mnou na mojí první přednášce, kdyby se něco pokazilo. Samozřejmě to má natrénované víc než já.

Jste s panem Dufkem stále v kontaktu? Podílí se stále nějak na přednáškách?

Ano, jsem. Pan Dufek se teď už na přednáškách nepodílí vůbec, každopádně pomáhal mi na té Kanadě. Pořád má ale více zkušeností, takže jsem z nich rád čerpal. Například když jsem potřeboval pomoci s nějakým přechodem ve filmu, občas mi nějaké tipy dal. On také ví, jak publikum reaguje na určité situace, takže mi poradil. Proto jsem ho také uvedl v závěrečném poděkování v tomto pořadu.

Kolik času vám tak zabere příprava takového pořadu? Nepočítejme tu samotnou cestu.

Já to úplně nepočítal, ale Martin (Dufek) tvrdil, že příprava minulého pořadu mu zabrala kolem 500 hodin. To bude možná lehce přehnané, ale zase tak daleko od pravdy to nebude. Ono to trvá, než to dáte všechno dohromady. Než vymyslíte komentář, než se to sladí

s obrazem...takové tři měsíce práce to určitě jsou.

Na vašich cestách zažijete určitě spoustu zážitků. Povíte nám o vaší nejvtipnější příhodě?

Takhle spatra si nevzpomenu. Ale takhle v rychlosti mě napadá ten mýval, jestli si pamatujete z přednášky o Kanadě. Rozepnul si stan, vlezl do něj, rozepnul si batohy, vzal si, co chtěl a odešel. Všechno bylo naprosto neporušené, bylo to jen špinavé od těch jeho paciček. Kdyby to roztrhnul, tak to pochopím, ale on to těmi pacičkami musel otevřít stejně jako bych to otevíral já.

Co jídlo? Vozíte si svoje, jíte fast foody nebo ochutnáváte místní speciality?

Svoje si určitě nevozíme. Jednak vás s tím do letadla ani nepustí a ono by se to zkazilo. Chodíme tam do marketů. Do fastfoodů taky určitě chodíme, třeba celá severní Amerika je na to celkem zaměřená. Ale nejvíc si vaříme sami, protože to vyjde nejlevněji.

Chutnalo vám třeba teď v Kanadě?

Místní strava v Kanadě a v USA není moc rozmanitá, protože oni nic moc neumí. V USA mají hamburger a

v Kanadě poutine – to je jejich národní jídlo a sami jste viděli, jak vypadá. Takže co se týče kuchyně, není to žádný zázrak. Hodně dobrých jídel tam ale dovezli přistěhovalci - Indové, Číňané a obecně Asiati.

Viděli jsme, že rád používáte dron ve svých pořadech. Byla už nějaká nehoda?

Nehoda vůbec. Ale jsou místa, kde vám dron ruší nějaká frekvence od wifi nebo nějaký radiový signál a pak se ten stroj nechová ideálně. Třeba v Polsku se mi to stalo. Ale naštěstí šlo jen asi o deset vteřin a hned to přestalo. Ten dron je i poměrně chytrý. Když ztratí spojení mezi ovladačem a tělem jako takovým, tak se sám vrátí na místo, odkud vzlétával. Takže je to docela bezpečná věc. Člověk ale musí dodržovat různá pravidla a předpisy. Nesmí se létat nad lidmi, nad zastavěnou oblastí, apod.

Když jste s dronem létal nad oceánem, nebál jste se, že o něj přijdete?

Nebál jsem se. Sice to stojí peníze, ale kdyby člověk měl přemýšlet tak, že o to přijde, nevyndal by ho vůbec z batohu. Když jsem měl dron nový, bál jsem se dost. Ale postupem času se člověk otrká a už je mu to víceméně jedno. Ale rozbít ho samozřejmě nechci ☺

Letos jste byli v Kanadě. Jak byste Kanadu ohodnotil? Zklamala, překvapila?

Na to se strašně špatně odpovídá. Každá země má něco, každá země leží v jiné části světa, každá je jiná (mentalitou lidí, přírodou, apod.) takže těžko říct. Ale Kanada je rozhodně fajn. Třeba příroda je tam úžasná. Já osobně mám radši druhou stranu, Asii. Už jenom v tom, že Asie má mnohem větší kulturu. USA je mladá země, takže tam té historie a kultury moc není. Jižní Amerika je na tom určitě lépe. Já ale preferuji Asii.

Zažil jste v Kanadě nějaké zvyky, nad kterými jste se pozastavil?

To navazuje na předchozí otázku. Severní Amerika je mladá, takže nemá ani žádné velké zvyky a tradice. Je to ale také dané tím, že tam není moc „pravých“ Kanadčanů. Jsou tam spíše Egypťané, Pákistánci, Indové, různí Asiaté. Vancouveru se díky tomu říká Vangkong (složenina z Hongkong a Vancouver), protože to město je úplně plné Asiaticů. Tam si připadáte jako v Číně nebo jiné asijské zemi. V Kanadě žije mnoho národů na jednom území a jejich zvyky se všechny smíchaly dohromady. Takže mluvit o nějaké typické kanadské tradici, to asi nejde.

A v jiných zemích?

Třeba na Papue (indonéská provincie) mají zvyk chodit úplně

nazí. Tedy ne všichni, jenom někteří. Sedli jsme si do auta a najednou jsme viděli, jak proti nám jde člověk, který má na přirození jenom kotelku. Jinak na sobě neměl nic. To byl asi zároveň největší a nejzajímavější zážitek. To jinde neuvidíte. A v Kanadě rozhodně ne.

Nebojíte se navštěvovat různé kmeny?

To úplně ne, protože my tam chodíme s průvodci a to člověku dodá pocit bezpečí. Ale stát se samozřejmě může ledacos. Dříve šlo samozřejmě i o kanibalismus, ale to už se tolik neděje. Austrálie vydala zákon o zákazu kanibalismu. Ale jsou tam ještě kmeny, které o tom neví nebo na to prostě kašlou.

Na vašem videu o Kanadě byly záběry na duhové vlajky, které symbolizují homosexualitu. Můžete to nějak rozvést?

No, Kanada je velmi benevolentní stát, který podporuje homosexualitu, tudíž jak jste mohli vidět na videu, duhové vlajky byly vyvěšené na přechodech, na pouličních lampách, apod. Kanada je benevolentní i k lehkým drogám. Třeba teď nedávno, shodou okolností těsně po našem odjezdu, byl zlegalizovaný prodej marihuany.

Radim Vopava, 9.B a Tereza Weberová, 9.A

časopis žáků ZŠ Soběslav, Komenského

Redakční rada:

BLÁHOVÁ Naomi, 8.A

ČECHUROVÁ Kateřina, 8.A

KOBANÍKOVÁ Tereza, 8.A

MELOUNKOVÁ Lucie, 8.B

REICHMANOVÁ Amelia, 6.A

ROKOS Jakub, 7.A

SUCHANOVÁ Barbora, 8.A

ŠPAČEK Viktor, 8.B

VAVŘÍK Adam, 8.B

VOPAVA Radim, 9.B

WEBEROVÁ Tereza, 9.A

Tištěno: únor 2020

Počet výtisků: 100